

IN THE DIVINE LITURGY THE BELIEVER IS UNITED WITH CHRIST

در لیتورگی الهی مؤمن با مسیح متحد می شود

(24.10.2021)

برپایی راز بزرگ ایوکرست الهی (عشای ربانی) ثمره عشق کامل و بی نقص خداوند ما عیسی مسیح نسبت به رسولانش است، که به کار او ادامه می دهند و نسبت به همه کسانی که در طول اعصار به انجیل او ایمان می آورند و تعمید می گیرند.

خداوند بارها در فرصت های مناسب محبت فداکارانه خود را چه در عمل و چه در گفتار نسبت به شاگردانش ابراز داشته است: بیایید برخی از این سخنان خداوندمان را به یاد بیاوریم که در شب پنجشنبه مقدس با لطافت فراوان خطاب به شاگردانش فرمود: «همانطور که پدر مرا محبت نمود، من نیز شما را محبت نمودم» (یوحنا 15: 9). و: «کسی محبتی بزرگتر از این ندارد که جان خود را برای دوستان خود فدا کند.» (یوحنا 15: 13). در اینجا خداوند آنچه را که خودش چند ساعت بعد در جلجتا انجام خواهد داد بیان کرد. و عیسی خطاب به پدر خود دعا می کند: «چنانکه تو ای پدر، با من متحد هستی و من با تو؛ آرزوی من این است که همه کسانی که به من ایمان می آورند... با ما متحد شوند» (یوحنا 17: 21 را ببینید). «ای پدر، می خواهم در جایی که من می باشم با من باشند» (یوحنا 17: 24).

این وقایع و سخنان، از جمله بسیاری دیگر، چه قبل و چه بعد از بازگشت او به جلال آسمانی خود، میل شدید عیسی مسیح خدا-انسان را برای ادامه ارتباط دائمی خود با رسولانش و همه کسانی که در طول زندگی بر روی این زمین ایمان می آورند و به اعضای کلیسای او تبدیل می شوند، آشکار می کند. خداوند نه تنها مایل بود که با اعضای کلیسای خود در ارتباط دائمی باشد، بلکه آرزوی چیزی حتی بزرگتر را داشت: که در اتحاد مطلق و کامل با آنها باشد!

از نظر عقل بشری همه اینها متناقض به نظر می رسد. چطور این می تواند اتفاق بیفتد؟ ما از انجیل های مقدس می دانیم که عیسی، 40 روز پس از رستاخیز خود، از زمین به آسمان صعود کرد و به جلال ابدی خود بازگشت، همانطور که در اعتقاد نامه اعتراف می کنیم: "او به آسمان صعود کرد و به دست راست پدر نشست است. و بار دیگر در جلال خواهد آمد تا زندگان و مردگان را داوری کند." پس چگونه ممکن است ما، اعضای کلیسای مبارز، که اینجا روی زمین زندگی می کنیم، جایی باشیم که خداوند پر جلال ما عیسی مسیح است؟ اگرچه ذهن ما از درک این امر بزرگ عاجز است، خداوند به عنوان خدای دانای مطلق و قادر مطلق که هیچ چیز برای او غیر ممکن نیست، با برپایی راز عشای ربانی راه حل کامل را یافت.

از پیش، مدتها قبل از شام آخر، خداوند شروع به آماده کردن قلبهای شاگردان خود برای تأثیرات مفید شراکت و سهیم شدن با بدن و خون مقدس خود کرد. پس از معجزه اطعام پنج هزار نفر، خداوند از این فرصت استفاده کرد و به

شنوندگان خود بر اهمیت تغذیه روحانی تأکید کرد: "برای خوراک فانی کار نکنید، بلکه برای خوراکی که تا حیات جاودانی باقی است، که پسر انسان آن را به شما عطا خواهد کرد." (یوحنا 6: 27) و هنگامی که شنوندگان از عیسی پرسیدند: "خداوند، این نان را پیوسته به ما بده." (آیه 34)، خداوند دریغ نکرد که به وضوح بر آنها آشکار کند: "من نان حیات هستم" (آیه 35). و در واقع او به تفاسیر بیشتری پرداخت: «پدران شما در بیابان منا را خوردند، و با این حال مردند. اما در اینجا نانی است که از آسمان نازل می شود، که هر کس از آن بخورد، نخواهد مرد.» (یوحنا 6: 49-50). و او بلافاصله حقیقت را با وضوح برای آنها آشکار می کند: "من هستم آن نان زنده ای که از آسمان نازل شد. هر که از این نان بخورد تا ابد زنده خواهد ماند. این نان بدن من است که آن را به جهت حیات جهان می بخشم.» (آیه 51).

در اینجا ما عیسی را می بینیم که شاگردانش را برای کاری که از شام آخر به بعد در کلیسایش شروع می کند، آماده می سازد.

اما، همانطور که یوحنا ای انجیل نگار، بعداً به ما اطلاع می دهد (آیه 52)، یهودیان شروع به واکنش به سخنان فوق خداوند کردند و بین خودشان نزاع در گرفت و گفتند: "چگونه این مرد می تواند بدن خود را به ما بدهد تا بخوریم؟" (آیه 52). در نتیجه، بسیاری از شاگردان خداوند از سخنان خداوند متعجب شدند و او را ترک کردند و در اعتراض رفتند و گفتند: "این کلام سخت است، چه کسی می تواند آن را بشنود؟" (یوحنا 6: 60). با این حال، این واکنش های یهودیان خداوند را نترساند. برعکس، آنها او را وادار کردند تا واضح تر و مستقیم تر پیش برود و کسانی که به سخنان او اعتقاد داشتند، شروع به شناخت کاملتر از رازی کردند که در زمان مناسب به آنها تحویل داده خواهد شد. بر این اساس، خداوند این کلمات را اضافه می کند: «به راستی، به راستی به شما می گویم، اگر بدن پسر انسان را نخورید و خون او را ننوشید، در خود حیات ندارید... هر که بدن مرا می خورد و خون مرا می نوشد در من ساکن است و من در او.» (6: 53-56) یعنی بدن و خون مقدس مسیح که مؤمنان در طی مراسم لیتورگی الهی دریافت می کنند، آنها را با مسیح متحد می سازد.

بدین ترتیب خداوند ما عیسی مسیح، با برپایی راز ایوکرست (عشای ربانی)، که در طول هر مراسم لیتورگی الهی انجام می شود، باطنی ترین آرزوی خود را - به شیوه ای ماوراء الطبیعه و شگفت انگیز - تضمین کرد: تا به طور دائم و برای همیشه با هر ایماندار وفادار متحد باشد.

نحوه انجام این کار موضوع مبحث بعدی ما خواهد بود.

~ متروپولیتن سوتیریوس از پیسیدیه